

WÄRGINMÄÄN
NOITA

T. H. Hukka

WARGINMAN

NOIT

Niille oudommille kulkijoille,
jotka eivät aina löydä paikkaa
toisten keskellä hylkäämättä sieluaan,
kunnes törmäävät kaltaisiinsa,
jotka näyttävät heille heidän sielunsa.
Kaikkeuden Luoja kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

WARGINMAAN NOITA

© 2025 T. H. Hukka

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9749-5

Kannen kuvitus ja suunnittelu: T. H. Hukka

I LUKU

Minä synnyin Argillan ja Warginmaan välisellä rajaseudulla, pienellä metsäisellä kaistaleella Rajasoitten alueella, muutaman asutun tuvan muodostamassa kylässä. Isäni oli töitten perässä kulkeva rakennusmies, joka oli pitkiä aikoja poissa luotamme; useimmiten jossakin Argillan puolella, tai toisinaan Ohdakemaan itäkolkassakin. Hän toi muutaman kerran vuodessa äidille osan palkastaan ja joitakin tarvikkeita, kuten vaatekankaita, mutta lopulta hän katosi elämästämme kokonaan, kun minä ja veljeni Jeremiel olimme vasta keskenkasvuisia. Äitini, joka oli hänkin yrittänyt tehdä sen, mitä pystyi ja osasi meidät elättääkseen, joutui kokonaan hylätyksi jäätyään etsimään itselleen uuden puolison, koska muuten olisimme joutuneet kerjuulle.

Koska tuossa pienessä syrjäisessä kylässä ei ollut pahemmin tarjolla vapaita, sopivan ikäisiä puolisoehdokkaita, vaelsimme länteen, Argillan valtakunnan puolelle, kuninkaanlinnaa ympäröivään kylään. Siellä äiti hakeutui töihin kuninkaan palvelusväen joukkoon. Koska hän oli käsistään taitava ja miellyttäväluontoinen, hän pääsi pian ompelemaan ja korjaamaan hoviväen vaatteita. Ja koska hän oli monien mielestä myös ulkoisesti viehättävä nainen, eräs leskeksi jäänyt vartiomies ihastui ja mieltyi häneen, ja otti hänet melko pian vaimokseen. Tuota vartiomiestä ei haitannut sekään, että tulevalla vaimolla oli kaksi poikaa, vaan hän suhtautui meihin tervetulleena lisänä omaan perheeseensä. Niin ollen pääsimme asumaan melko mukavaan ja tilavaan tupaan, jossa oli meille pojille oma makuukammarikin.

Tuolla isäpuolellamme oli minua hieman nuorempi poika, Bro, jonka kanssa tulimme kyllä hyvin toimeen, vaikka olimmekin

jossain määrin erilaisia luonteeltamme. Häntä kiinnosti tanssiminen ja koreat vaatteet, kun taas minä kaipasin synnyinseutuni metsiä ja soita, ja tunsin olevani onnellisimmillani erämaissa. Veljeni Jeremiel taas oli kahden vaiheilla; toisaalta hän jakoi velipuolemme kiinnostukset, kuten tanssin ja musisoinnin, mutta piti myös metsästyksestä ja kalastuksesta, kuten minä.

Lännempänä elävät argillalaiset suhtautuivat hieman epäluuloisesti syrjäseudulla asuviin, ja monien linnankylän asukkaitten mielestä oli outoa, että joku haluaisi vapaaehtoisesti elää lähes asumattomassa korvessa, ilman sellaisia mukavuuksia, joita linnankylässä oli tarjolla. Etenkin Warginmaan vastaisella rajaseudulla asuvaa väkeä pidettiin hieman outoina eläjinä, jopa jotenkin ”kahjoina”. Isäpuoleni ei kylläkään koskaan nimittänyt minua, veljeäni tai äitiäni sellaisiksi, mutta toisinaan hän laski asiasta leikkiä, kun äitini ei ymmärtänyt joitakin hoviväen sanoja tai tapoja lainkaan.

Pidin isäpuolestani, joka oli vastuuntuntoinen ja ystävällinen ihminen, ja myös velipuolestani, joka oli iloinen saadessaan sisaruksia ja uuden äidin itselleen. Tuohon aikaan uuden perheemme elämä olikin jokseenkin tasaista ja melko huoletonta, emmekä joutuneet näkemään nälkää, koska sekä isäpuolemme että äitimme saivat kumpikin palkkaa työstään. Mutta minä en viihtynyt kovinkaan hyvin tuolla vilkkaassa linnankylässä. Kaipasin usein metsien keskelle, mutta koska asutus oli levinnyt varsin laajalle kuninkaanlinnan ympärillä, jouduin tarpomaan aika pitkän matkan ennen kuin pääsin riittävän hiljaiseen erämaahan. Eikä äiti antanut minun kuljeskella metsissä tai asumattomilla seuduilla yksin, vaan minun oli otettava mukaani joko Bro tai Jeremiel, jotka eivät välttämättä halunneet jäädä yön yli metsään, kuten minä olisin halunnut.

Jo muutamien kuukausien kuluessa aloin tuntea voimakasta kotikäävää Rajasoitten laitamille, ja mietin, olisinko kenties voinut jäädä asumaan sinne kotitupaamme, vaikka itseksenikin. Mutta kun sain äidilleni, että saattaisin jo pian pärjätä itsekseni siellä synnyinseudullani, hän huolestui kovin, ja totesi, etten saisi lähteä minnekään ennen kuin olisin vähintäänkin kahdenkymmenen. Ja isäpuolenikin sanoi, että syrjäseuduilla olisi vaarallista elellä yksikseen; siellä oli hänen mielestään liikaa petoja, ja talvella saattaisiin paeltua ja nähdä nälkää ilman muitten ihmisten turvaa. Isäpuoleni ei kuitenkaan sentään pelotellut minua sellaisilla kauhistuttavilla tarinoilla,

jollaisia olin pienestä lapsesta saakka kuullut Rajasoihin liittyen, etenkin synnyinseutuni vanhoilta ihmisiltä.

Vanhojen tarinoitten mukaan noilla laajoilla suoalueilla, jotka erotivat Argillan Warginmaasta, eli hirviömäisiä petoja, joilla ei ollut ruumistakaan; tai jos olikin, se oli niin kammottava, ettei sitä sietänyt edes katsella. Rajasoille eksyneitä ihmisparkoja vaanivat kuulemma jättimäiset sudet, ja suolammikoissa lymyili kääremäisiä otuksia, jotka nielivät ihmisen suuhunsa kokonaisena ja ulostivat sen, mitä hänestä jäi, niin että siitä tuli mustaa mutaa lammikon pohjalle. Olin kuullut myös tarinoita noidista tai velhoista, jotka lumosivat yksinäisiä kulkijoita näyttäytyen ensin kauniina olentona, mutta muuttuen yön aikana pedoksi tai ihmishirviöksi, joka tappoi uhrinsa ja teki tästä jotakin lientä omaksi ruuakseen, tai jonkinlaista muhennosta petomaisten lemmikkiensä ruokkimiseen...

Meitä keskenkasvuisia ihmisiä ei tietenkään ollut päästetty kauemmas suoalueelle tutkimaan, oliko noissa tarinoissa jotakin perää, mutta kuninkaanlinnan turvallisissa oloissa viihdytin velipuoltani noilla tarinoilla ikään kuin ne olisivat muka olleet totta. Ja kun kertoilin noita tarinoita iltaisin, Bro alkoi nähdä painajaisia hirviöistä, noidista ja haamuolennoista. Hän halusi tulla nukkumaan minun ja Jeremielin väliin ja pitää jompaakumpaa meistä kiinni kädestä, ettei vain jokin ihmisiä syövä hirviö veisi häntä hänen nukahdettuaan. Ensin tuo asia huvitti meitä, mutta lopulta se alkoi vähän häiritä omaakin nukahtamistani. Ja siinä vaiheessa kaduin sitä, että olin häntä pelotellut asioilla, joihin en itsekään uskonut, ja yritin vakuuttaa Bron siitä, että olin vain kiusoitellut häntä.

Tosin, tiesin kyllä, että syrjäisillä seuduilla saattoi olla oikeasti vaarallista, vaikkei siellä mitään outoja hirviöitä ja kummajaisia elisikään. Monia Rajasoille eksyneitä oli oikeasti hukkunut suonsilmäkkeisiin tai joutunut joskus petojen saaliiksi, tai ainakin raadeluksi. Toisinaan metsärosvot ryöstivät Warginmaan ja Argillan välillä matkaavia ihmisiä ja piilottivat puolivahingossa surmaamiensa uhrien ruumiit suohon, josta joku nälkäinen eläin saattoi ruumiin löytääkin ja hyödyntää ruuakseen. Itse ajattelin, että tavallisiakin eläimiä, ja etenkin ihmisiä, oli ihan järkeväkin varoa joissakin tilanteissa. Enkä oikeastaan halunnut ajatellakaan, että olisi olemassa joitakin vielä kammottavampia olentoja kuin ihmiset olivat toinen toisilleen; kuten hirviöitä, noitia tai salaperäisiä susi-ihmisiä...

Oma isäni, joka oli minun mielestäni turhankin järkevä ja mielikuvitukseton ihminen, oli usein sanonut minulle, ettei ihmisen pidä uskoa mihinkään, mitä hän ei itse näe eikä tunne. Hänen mielestään äitini oli ollut liian herkkähermoinen elämään keskellä metsiä. Isäni oli arvellut, että minustakin kasvaisi samanlainen ”pelkuri”, ja että joutuisin lopulta etsimään palvelijan töitä, tai muuttamaan käsityöläiseksi linnankylään.

Mutta eipä minusta kasvanut sillä tavoin herkkäuskoista kuin äitini oli isäni mielestä, muttei myöskään yhtä järkevää ja mielikuvitukse-
tonta kuin isäni oli. Minä en pelännyt liikkuu asumattomilla seu-
duilla ja kohdata petoeläimiä, enkä myöskään kovin herkästi kuvi-
tellut näkeväni aavetta, jos hämärässä metsässä lehahti lentoon vaa-
lea pöllö tai yllättävä tuulenpuuska heilautti oksaa takanani. En lii-
oin luullut kuulevani aaveitten valitusta, jos jossakin ulvoi susi-
lauma; tai kuvitellut noidan rääkyvän manauksiaan, jos lähistöllä
elävät korpit viestivät toisilleen löytämästään ateriasta.

Osasin tehdä käytännöllisiä töitä, ja jo nuorukaisena tienasinkin
silloin tällöin muutaman lantin auttamalla linnankylän seppää tai
olemalla mukana rakennustöissä. Mutta halusin oppia myös luke-
maan ja kirjoittamaan, ja siinä mielessä oli hyödyllistä asua Argillan
kuninkaanlinnassa. Siellä nimittäin majaili useitakin sivistystä
hankkineita ihmisiä, ja siellä kävi aika usein myös Vaeltajia, jotka
jakoivat auliisti tietoaan ja ymmärrystään halukkaille kuulijoille.
Yksi Vaeltaja ryhtyi opettamaan meille lukemista ja kirjoittamista,
ja äitini ja isäpuoleni kannustivat meitä opinnoissamme. Bro ja Je-
remiel saattaisivat saada kirjoitustaidon ansiosta jotakin työtä ho-
vista, jos sellainen työ heitä kiinnostaisi. Minä taas halusin oppia
ymmärtämään asioita paremmin kuin vanhempani, ja siihen tarvit-
sisi lukutaitoa. Ja kun olin oppinut lukemaan, sain luettavakseni joi-
takun valtakunnan oppineitten laatimia historiankirjoituksia, sekä
erään Vaeltajien laatiman rohto-oppaan.

Argillaa hallitsivat nuoruuteni aikaan kuningatar Rodwena ja ku-
ningas Ardon. Ardon oli äitini mielestä hieman herkkäuskoinen ja
tunteikas mies, mutta kuningatar Rodwena oli lujahermoinen ihmi-
nen, joka todellisuudessa hallitsi Argillaa; puolisonsa keskittyessä
monenlaisiin enemmän tai vähemmän harmittomiin huvituksiin.
Heillä oli kaksi lasta, prinsessaa, joita saatoin silloin tällöin nähdä-
kin kauempaa, kun he kulkivat linnankylän poikki, yleensä ratsain.

Kruununprinsessa Rodan oli pitkäkökö, harteikas ja tummahiuksinen; Arouda taas pienikokoisempi ja vaaleahiuksinen neito, jonka kiukkuisesta käytöksestä saattoi usein kuulla jonkinmoisia päivitteleviä puheita. Prinsessa Arouda ei säästellyt sanojaan, jos huomasi linnankylällä jotakin itseään kuohuttavaa tai ärsyttävää, mutta toisinaan hän saattoi myös pysähtyä äkkiänsäisesti auttamaan vaikkapa kumoon kaatunutta lasta tai auringonpaahteeseen tuupertunutta vanhusta; olematta kuitenkaan erityisen lempeäotteinen. Minusta tuntui, että prinsessa Arouda auttoi heikommassa asemassa olevia ihmisiä siksi, että se tuntui hänestä oikeudenmukaiselta, eikä niinkään minkään voimakkaan hellämielisyyden tai säälintunteen vuoksi. Yhtä kaikki, minusta hän oli ainakin kauempaa katsoen viehättävän näköinen neito, mutta käytökseltään oikukas ja ajoittain huvittavakin. Muistan jonkun isäpuoleni tuttavien sanoneen, että hänellä kävisi sääliksi se mies, joka joutuisi ottamaan Aroudan vaimokseen.

Rodan taas oli luonteeltaan rauhallinen ja ystävällinen neito, josta en muista koskaan kuulleen mitään pahantahtoisia puheita. Hän ei ehkä ollut yhtä sievä kuin Arouda, mutta omalla tavallaan viehättävä hänkin, eikä hänessä näkynyt minkäänlaista ylpeyttä tai tarvetta korostaa omaa asemaansa kruununperijänä. Päinvastoin, Rodan puhuteli tavallistakin väkeä luontevasti, pysähtyi hänkin auttamaan, jos huomasi jotakin tarvetta sellaiseen, ja keskusteli järkevästi hyvin monenlaisista asioista. Hänet oli kuulemma jo nuorena kihlattu Ohdakemaan kruununprinssille, kuningas Reguelin ja kuningatar Jiskan pojalle, ja tuolloin ajattelin, että kyseinen prinssi saisi hänestä varmasti aivan miellyttävän vaimon. Tosin, mielessäni kävi sellaisenkin kysymys, että mihin Rodan mahtaisi edes tarvita sulhasta, koska hän vaikutti ihmiseltä, joka todennäköisesti pärjäisi kuningattarenakin ilman puolison tukea.

Kun olin itsekkin jo päälle kahdenkymmenen, jotakuinkin vuonna 876, kruununprinsessa Rodan siirtyikin hallitsemaan pohjoista naapurivaltakuntaamme, Ohdakemaata. Ohdakemaan kruununprinssi oli syystä tai toisesta luopunut sekä kihlauksestaan prinsessa Rodaniin että oikeudestaan Ohdakemaan kruunuun. Tuohon tapaukseen liittyi jollakin lailla isompikin kahnaus Molcavarathian ja Itä-Molcavarathian kesken, jonka myötä eteläinen osa entisestä Molcavarathiasta liitettiin Argillaan, ja lopuista alueista muodostui Itä-Molcavarathian alueitten kanssa Suur-Molcavarathian valtakunta.

Tuota Suur-Molcavarathiaa hallitsi kuulemma myös naisihminen, kahdestikin leskeksi jäänyt Mercia Merickintytär, josta en tiedä, sannottiinko häntä kuningattareksi vai käskynhaltijaksi. Sellaiset asiat eivät näet kiinnostaneet minua kovinkaan paljon. Sen tiesin, että jos sain vaiheessa tuore Ohdakemaan kuningatar Rodan perisi myös Argillan kruunun, jolloin Ohdakemaa ja Argilla todennäköisesti yhdistyisivät saman hallinnon alle.

Minulle tuolla asialla ei ollut kovin paljon merkitystä, koska aioin joka tapauksessa lähteä hankkimaan elantoa itselleni synnyinseudtani, enkä jäädä sekalaisiin töihin Argillan kuninkaanlinnan lähistölle. Oman isäni pikkuveli oli ollut jo joitakin vuosia riistanvartijana Aragasin ruhtinaskunnassa itäisessä Argillassa, kuten heidän isänsä oli ollut häntä ennen. Kun sanoin äidille päättäneeni lähteä omille teilleni, koska olin jo mielestäni riittävän vanha kyetäkseen tekemään jonkinlaista leipätyötä, äitini kehotti minua matkaamaan ensin Aragasin ruhtinaskuntaan ja kysymään isäni veljeltä, pääsivinkö kenties sen hetkisen Aragasin ruhtinaan palvelukseen. Minä olin jo nuorempana oppinut metsästämään ja kalastamaan, hoitamaan eläimiä, etsimään syötävää luonnosta ja jossain määrin myös käyttelemään miekkaa, heittokeihästä ja joustia. Uskoin itse selviytyväni jollain keinoin rajaseudullakin, ellen pääsis riistanvartijan apulaiseksi Aragasin linnaan.

Yllätyksekseni myös veljeni Jeremiel halusi lähteä kuninkaanlinnasta minun mukaani. Epäilin, että syynä oli joku onneton rakkausjuttu; hän näet tapasi paljon enemmän ikäistään väkeä kuin minä, koska oleskeli velipuolemme Bron seurassa. Mutta yhtä kaikki, Jeremiel siis liittyi seuraani, kun hyvästelin äitini, isäpuoleni ja velipuoleni, ja vaelsin kuninkaanlinnan kylästä idemmäs, Aragasin ruhtinaskuntaan. Ruhtinas Aragas oli jäänyt leskeksi jo joitakin vuosia sitten, mutta hänen luonaan asui hänen ainoa poikansa, Audric, joka oli kuulemma jotakuinkin minun ikäiseni nuorimies.

Silloisen Aragasin ruhtinaan esikoistytär oli kuulemma ollut josain vaiheessa naimisissa Itä-Molcavarathian käskynhaltijan pojan kanssa, mutta kuollut synnytykseen, jossa myös lapsi oli kuollut. Ruhtinaan vaimo oli ymmärrettävästi ollut katkera tyttärensä kuolemasta ja levittänyt varsin pahoja puheita tämän miehestä, josta tosin oli kuulemma juoruttu tuohon aikaan kaikenlaista muutakin. Jeremiel, joka oli kuullut juorupuheita Brolta ja tämän tuttavilta, kertoi

minulle, että ennen kuolemaansa tuo Itä-Molcavarathian käskynhaltija Merick oli tehnyt poikansa perinnöttömäksi tämän ”paheellisen ja rikollisen” käytöksen vuoksi.

Mutta Jeremiel tiesi kertoa senkin, että prinsessa Arouda oli kuulemma matkustanut Valloittamattomille Maille samassa seurueessa kuin tämä ”paheellinen” mies, ja tutustunut tähän paremmin tuon päiväkausia kestäneen matkan aikana. Kotiin palattuaan prinsessa Arouda suuttui kaikille, jotka uskalsivat sanoa jotakin pahaa tästä entisestä ”Merickinpojasta”. Arouda oli tavannut tuolla matkallaan myös erään ritari Esanderin, jonka sukujuuret kuulemma miellyttivät kuningatar Rodwenaa, ja haastavaluonteinen prinsessa olikin syystä tai toisesta suostunut menemään naimisiin tämän Itä-Molcavarathiassa syntyneen ja eläneen ritarin kanssa.

Kun minä ja Jeremiel saavuimme Aragasin linnankylään, isämme pikkuveli Willem otti meidät ilahtuneena vastaan ja järjesti meille kummallekin töitä omina apulaisinaan. Saimme myös asua hänen tilavassa tuvassaan, koska Willem oli yhä naimaton mies. Eikä hän kuulemma halunnutkaan etsiä emäntää edes ”pahan päivän varalle”; viitaten sellaiseen aikaan, jolloin ei pystyisi enää itse itsestään huolehtimaan. Willem oli ystävällinen ja huolehtivainen ihminen, ja korvasi ehkä hänkin osaltaan sitä kaikkea, mitä olimme Jeremielin kanssa menettäneet, kun oma isämme oli ollut niin paljon poissa elämästämme. Hänellä oli myös jo melko vanha koira, jonka kanssa minäkin ystävästyin, oikeastaan läheisemmin kuin olin ystävästynyt kenenkään ihmisen kanssa. Kun Willem tapasi nukkua tupansa pienessä perähuoneessa ja minä ja Jeremiel pirtin laverilla, koira otti tavakseen nukkua minun vieressäni laverilla, eikä setäni vuoteen vieressä lattialla, kuten aiemmin.

Kun olimme asuneet Aragasin linnankylässä muutamia kuukausia, Jeremiel tapasi erään sievän ja mukavan neidon, Aislan, joka teki töitä leskeksi jääneen räätäli-isänsä apulaisena. Aisla oli silloin tällöin tarjoilemassa olutta ja laittamassa ruokaa myös linnankylän parhaassa majatalossa ja sen oluttuvassa. Jeremiel alkoi viettää yhä enemmän aikaa tuolla oluttuvassa, ja aloin jo olla hieman huolissani hänen elintavoistaan. Mutta sittenpä hän ilmoittikin, että oli kysynyt Aislaa vaimokseen tämän isältä, ja saanut myöntävän vastauksen kumpaiseltakin. Jeremiel muutti sitten asumaan Aislan ja tämän isän luo, jolloin Willemin tupaan tuli taas väljemmät oltavat.

Willem alkoi sitten kiusoitella minua yhdellä jos toisellakin kylän neidoista, ja vihjailla, että tupaamme mahtuisi aivan hyvin vaimo ja liuta lapsiakin asustelemaan, kunhan hän laajentaisi omaa perähuonettaan, niin ettei olisi meidän tiellämme. Mutta minulla oli omasta mielestäni tärkeämpääkin tekemistä kuin tehdä tuttavuutta neitojen kanssa. Minä olisin halunnut kasvattaa oman metsästyskoiran; edes sellaisen, jollaisia ruhtinaan metsämiehillä ja riistanvartijoilla oli, ellei juuri mieleistäni olisi tarjolla. Minusta oli kyllä mukavaa kuljeskella metsissä yksinkin, mutta vielä mukavampaa se olisi ollut, jos vierellä olisi kulkenut nelijalkainen seuralainen. Lainasin mielelläni setäni koiraa tai metsästäjien koiria seurakseni metsälle, mutta eivät ne tuntuneet samalta kuin jos koira olisi ollut aivan oma.

”Eemil, sinä se taitaisitkin haluta vaimoksesi koiraamon”, Willem nauroi, kun kuvailin hänelle, millainen puoliso olisi minusta ihan-teellinen. Taisin käyttää sanoja ”uskollinen kumppani”, ”lempeäluontoinen”, ”viisas katse”, ”jaksaa kuunnella pohdiskelujani”. Hän kun oli juuri ”suositellut” minulle yhtä reipasotteista ja kiroilevaa naisihmistä, joka oli kuulemma kysellyt minua torille käymään, ja minä olin todennut siihen, etten pidä rääväsuuisista ihmisistä, enkä sellaisista, jotka pukeutuivat liian paljastavasti.

Tiesin kyllä, että jotkut naimattomat neidot katselivat minua sillä silmällä, koska olin kohtalaisen hyvässä työssä riistanvartijan apulaisena, ja minua pidettiin myös hyvätapaisena miehenä, joka ei juopotellut, tapellut tai tehnyt myöskään liian hanakasti tuttavuutta naisihmisiin, sen enempää maksullisiin kuin muihinkaan. Willemin mielestä minä olin ehkä hieman komeampi kuin veljeni, mutta luonteeltani vähemmän jännittävä, ja siksi Jeremielillä olikin ollut ihailijoita jo kuninkaanlinnan kylässä. Minä taas olin aina pysytellyt kaukana tytöistä ja neidoista, koska en ollut nähnyt heissä mitään erityisen kiinnostavaa. Mutta pyrin kyllä olemaan ystävällinen ja kohtelias heillekin, kuten muillekin ihmisille; ja jotkuthan saattoivat luulla ystävällisyyttäni kiinnostukseksi ja elätellä toiveita, että lähestyisin heitä jonakin päivänä...

Jeremiel ja Aisla saivat esikoisensa, kun olivat olleet naimisissa vuoden. Heidän pienokaisensa oli suloinen ja herttainen pikkuihminen, ja kun pidin häntä sylissäni, minua alkoikin yllättäen harmittaa se, ettei minulla ollut morsianta; olisihan ollut mukavaa saada sellainen pieni olento itselleen hoivattavaksi. Mitään ”emäntäihmistä”

en sen sijaan kaivannut tupaani hoitamaan; hoidinhan Willemin kanssa tuvan hommat sopuisasti puoliksi. Hän vitsailikin, että minusta taitaa tulla samanlainen yksineläjä kuin hänestä, ellen pian törmää sellaiseen neitoon, joka viihtyisi tuvassamme, vaikkei saisikaan tehdä ainuttakaan kodinaskareita ilman että minä siihen puutun. Olin setäni mielestä turhankin innokas kuuraamaan pöytää ja latti-
oita, ja laitoin parempaa ruokaakin kuin olisi hänen mielestään tarvinnut.

Aisla alkoi odottaa toista lasta melko pian esikoisen syntymän jälkeen, ja sekin ehti syntyä ennen kuin olimme eläneet Aragasin linnankylässä edes kahta täyttä vuotta. Ja minä olin edelleen ilman morsianta tai edes mielitettyä, ja myös ilman omaa koiraa. Edellä mainittu asia häiritsi enemmän setääni kuin minua itseäni, ja jälkimäinen taas harmitti enemmän itseäni. Kukaan ei antanut minulle ilmaiseksi sellaista koiraa, jollaisen olisin halunnut, eikä sen tapaisia pahemmin näkynyt muillakaan linnankylän asukkaista.

Olimme tavanneet kuninkaanlinnasta kulkiessamme Vaeltajia, joilla oli ollut kookas, sudennäköinen koira, ja olisin pitänyt eniten juuri sellaisesta. Mutta monet kyläläiset kuulemma pelkäsivät suden näköisiä koiria, eikä sellaisia siksi pidetty myöskään Aragasin kylässä. Jotkut muistelivat isovanhempiensa kertoneen, että joskus niilläkin tienoilla oli kuljeskellut vaarallisia, puoliviljejä koiran ja suden sekoituksia, jotka olivat saattaneet käydä ihmistenkin kimp-
puun. Epäilen, että niistä ajoista oli kulunut jo useitakin sukupolvia, mutta ihmiset taisivat olla taipuvaisia vaalimaan joitakin sitkeitä pelkojaan, sukupolvesta toiseenkin.

Oli kevättälvi 879, kun tuohon saakka suhteellisen tasaisesti sujunut elämäni muuttuikin odottamattomasti. Aika tavallisena päivänä minulle sattui jotakin, mikä tulisi vaikuttamaan elämääni kauaskantoisemmin ja voimakkaammin kuin olisin ikinä osannut kuvitella.

Willem oli lähettänyt minut kuljeskelemaan kauemmas Aragasin linnankylästä; sille tienoin Aragasin ruhtinaskuntaa, joka rajautui Warginmaan valtakunnan länsirajaan, Rajasoitten tuntumaan. Monikaan riistanvartijoista ei halunnut kuljeskella niin kaukana idässä, koska, kuten mainitsin, Rajasuot olivat monen hurjan kauhutarinan aiheena, ja maasto olikin todella vaikeakulkuista, etenkin yleisemmin käytettyjen reittien ulkopuolella. Mutta koska riista oli viime

vuosina käynyt vähiin Aragasin linnankylän lähistöllä, vanha ruhtinas oli alkanut epäillä, että joko metsärosvot verottivat hänen riistansa, tai että idästä oli tullut Argillan puolelle niin paljon petoja, että ne söivät hänen peuransa ja kauriinsa. Ja siksi riistanvartijat joutuivat kulkemaan entistä ahkerammin pitkin maita ja mantuja, etsiskellen jälkiä pectoista tai luvattomasti metsästävistä ihmisistä.

Olin tuolloin liikkeellä yksin, mutta olin kyllä varustautunut kyetäkseni myös yöpymään reissullani ja puolustautumaan tarvittaessa myös petoja, salametsästäjiä ja metsärosvoja vastaan. Olin käynyt edeltävänä päivänä Aragasin ruhtinaskunnan eteläisellä rajalla saakka, ja kääntynyt sieltä kulkemaan koilliseen. Tarkoitukseni oli tarpoa seuraavana päivänä rajan tuntumassa yhä pohjoisemmas, kunnes olisin Argillan ja Ohdakemaan rajalla, jonne Aragasin ruhtinaskunnan pohjoisraja ulottui. Lähestyessäni synnyinseutuani Rajasoitten tuntumassa aloin tuntea oloni yhä vapaammaksi ja tarmokkaammaksi, ja mieleni teki kulkea vielä lähempänä suoalueita, yhä idempänä ja idempänä. Lopulta erotin harvenevan puuston takana siintävän suoalueen, Rajasuot, ja pysähdyin katselemaan maisemaa hengittäen tuota tutuntuoksua, hieman kosteanraikasta ilmaa.

Ilta oli hämärtymässä, ja päätin leiriytyä yöksi suon laitaan, suojaiseen katajikkoon. Varisten ääntely kuitenkin havahdutti minut ennen kuin ehdin levittää makuualustaani ja tehdä tulia. Linnut olivat levottomia, aivan kuin ne olisivat havainneet jotakin yllättävää ja yrittäisivät varoittaa siitä muitakin eläviä. Seisahduin kuuntelemaan niitten raakuntaa tarkemmin, ja minusta alkoi kuulostaa siltä, että ne ehkä kutsuivat toisiaan ruokailemaan. Ehkäpä jokin eläin oli juuttunut suonsilmäkkeeseen, ja varikset tiesivät sen kamppailevan hengestään. Jos eläin hukkuisi tai nääntyisi pikkuhiljaa hengiltä, paikalle saattaisi kokoontua myös isoja petoeläimiä, kuten karhuja, jolloin minun olisikin parempi yöpyä jossakin loitommalla.

Ajatus suohon juuttuneesta eläimestä, joka nääntyisi vähitellen hengiltä varisten ja korppiien ympäröimänä, oli mielestäni liian ahdistava, joten päätin käydä katsomassa, voisiko eläintä ehkä auttaa, tai sitten lopettaa sen kärsimykset ennen kuin sitä ehdittäisiin tulla nokkimaan. Otin mukaani vain soihdun, jousen ja puukon, ja jätin muut varusteeni suon laitaan. Koska ei ollut vielä aivan pimeää, saatoin vielä erottaa tuon raakkuvan lintuparven suon yllä. Variksia oli kymmenittäin. Kun lähestyin paikka, jonka yläpuolella ne lentelivät,

osa linnuista kaikkosikin loitommalle, mutta osa laskeutui suossa lojuvan tumman möykyn päälle. Yritin kiirehtiä tuon turkin peittämän möykyn luo, koska jokin sen muodossa oli tuonut mieleeni ihmisen eikä eläimen...

Saapumiseni säikäytti loputkin varikset tuon suossa lojuvan hahmon päältä, ilman että minun edes tarvitsi niitä sen kummemmin hätistellä. Kumarruin katsomaan tuota pahaenteisen liikkumatonta, taljaan verhoutunutta möykkyä. Kun kosketin sitä kevyesti työntäen, se myötäilikin liikettäni; ei se ollutkaan kuolonkankea olento, vaikkei omin voimin liikkunutkaan. Käänsin tuota olentoa hieman ja sain näkyviin pitkiä, takkuisia hiussuortuvia, joista osa oli pienillä palmikoilla, osin purkautuneilla ja takkuuntuneilla. Siirrettyäni noita suortuvia syrjään saatoin erottaa hyvin kalpeat kasvot, joista ei heti voinut tietää, olivatko ne nuoren pojan vai aikuisen naisen. Kosketin jännittyneenä hänen otsaansa, ja se oli viileä, muttei aivan kylmä. Hän oli elossa, mutta voimaton ja vailla tajua.

Onnekseni en vajonnut sellaiseen toimintakyvyttömäksi tekevään järkytykseen tai pelkoon, jollaisesta minulla oli kyllä lapsuusvuosilta kokemusta; etenkin tilanteissa, joissa isä oli vaatinut minua tekemään jotakin sellaista, mihin en vielä ollut valmis. Hengähdin syvään ja mietin hetken aikaa, mitä minun olisi parasta tehdä. Sitten kokeilin, olivatko hänen vaatteensa kosteat; ja koska ne olivat lähes kuivat, tiesin hänen pysyvän parhaiten lämpimänä, kun antaisin hänen olla taljan sisällä. Hän oli luultavasti uupunut ja nälissään, ja ehkä tulossa sairaaksikin, mutta tarvitsisi joka tapauksessa turvallisen lepopaikan. Mutta miksi hän olikaan yksin liikkeellä, keskellä laajaa suoaluetta, ja ilman muita varusteita kuin talja ja yllään olevat vaatteet? Oliko hän paennut jostakin saamatta mukaansa edes aseita tai evässäkkiä?

Onnekseni minulla oli tulentekovälineet vyölläni ja soihtu mukani, joten kerättyäni tukun kuivaa suoheinää sain sytytetyksi tulen soihtuun. Tökkäsin soihdun pystyyn mättääseen lähelle häntä, jotta tuli pitäisi varikset loitolla hänestä, ja lähdin hakemaan muita varusteitani suon laidalta. Olihan parempi tehdä leiri hänen lähelleen kuin yrittää raahata häntä sinne metsänreunaan, jonne olin ajatellut alun pitäen leiriytyä. Minun täytyisi laittaa hänen suojakseen katos ja pitää tulta yllä, ettei hän kylmettyisi enempää, ja jotta saisin hänelle myös lämmitetyksi jotakin juotavaa, jos hän tulisi tajuihinsa.

Kun palasin varusteitteni kanssa hänen luokseen, varikset olivat ehkä tyytyneet siihen, etteivät saisi tuosta ihmisolennosta ravintoa ainakaan sinä päivänä, ja lentäneet jonnekin loitommalle. Hiljaisuus laskeutui tuolle asumattomalle seudulle; kuulin vain soihdunliekin kevyen ritinän, ja sitten hyvin hauraan huoahduksen, joka lähti tuosta olennosta, jonka kasvoja vaivihkaa katselin.

Laskin varusteeni rauhallisesti maahan ja laskeuduin hänen vie-reensä, siirtäen soihdun nyt hieman kauemmas hänestä, ettei tuli häikäisisi häntä liikaa. Hänen päänsä liikahti hieman ja silmäluomensa väreilivät. Sitten näin hänen raottavan silmiään, ja hänen katseensa näytti liimaantuneen minuun. Ehkäpä hän yritti saada selvää ilmees-täni ja siitä, millainen ihminen olen; ja minä taas halusin saada sel-ville, oliko hän heräilemässä vai vaipumassa uudelleen uneen.

”Älä pelkää! Olen vain riistavartijan apulainen Aragasin linnanky-lästä”, sanoin hitaasti ja leppoisaan sävyyn, olettaen puhuttelevani kenties nuorukaista, joka saattaisi tuntea itsensä uhatuksi muukalai-sen armoilla. Kenties hän oli karannut kotoaan tai jäänyt jostain syystä kodittomaksi, ja kuljeskeli sen takia erämaassa ilman kunnon varusteita. ”Käyn hakemassa metsän puolelta puita nuotiota varten, mutta jätän soihdun tähän, niin mikään peto ei tule nuuskimaan si-nua...”

Hän äännähti aivan kuin olisi vain yskäissyt tai yrittänyt puhua, muttei saanut ääntä kurkustaan. Kiirehdin etsimään metsästä niin paljon polttokelpoista puuta, että se riittäisi nuotion pitämiseen yön yli. Siinä kului tovi, koska silmiäni piti tottua hämäryyteen ennen kuin aloin löytää sopivia risuja ja oksia tuosta harvakasvuisesta suo-metsästä. Kun sitten lopulta pääsin palaamaan hänen luokseen, hän oli kääriytynyt tiukemmin taljansa sisään ja kenties nukahtanut uu-delleen. Kokeilin varovasti hänen otsaansa, ja hän vaikutti nyt hie-man lämmenneeltä. Tein pienen nuotion siihen sopivan matkan pää-hän hänestä, ja kyhäsin sitten jonkinlaista suojaa hänen ylleen ke-peistä ja telttakankaasta. Laitoin sitten oman matkasäkkini alustaksi itselleni, kävin siihen selälleni ja otin viitan peitokseni, yrittäen it-sekin hieman nuokkua tai lepäillä.

Havahduin hereille jonkin ajan kuluttua, parahiksi lisäämään puita nuotioon ennen kuin se sammuisi kokonaan. Hän oli kääntynyt hie-man, ja hänen kasvonsa olivat nyt tuleen päin, niin että erotin niitten piirteet selkeämmin. Hänen kasvopiirteensä olivatkin miellyttävät,

Argillan valtakunnan itäosassa, Aragasin ruhtinaskunnassa, on totuttu suhtautumaan epäluuloisesti outoihin kulkijoihin; etenkin sellaisiin, jotka kuljettavat mukanaan sudennäköisiä nelijalkaisia. Nuo epäluulot ovat peruja sukupolvien takaa, kun metsissä saattoi kuljeskella villiintyneitä koiria tai sudenverisiä, jotka kävivät ihmistenkin kimppuun, ja tuolloin väki puhui, että jokin paha olento hallitsi noita nelijalkaisia.

Kuningatar Rodwenan aikaan Warginmaan vastaisella rajalla syntynyt Emil päätyy riistanvartijaksi Aragasin ruhtinaan läänityksille. Rajasoilla kulkiessaan hän tapaa salaperäisen kulkijan, joka muuttaa hänen yksinäisen elämänsä. Mutta löydetty onni ei ole ristiriidaton, eikä kaikilta osin pysyvä. Vuosia myöhemmin Aragasin linnankylään ilmaantuu epäsiististi pukeutunut muukalaisneito, joka herättää väen epäluulot, koska samaan aikaan kylän liepeillä kuljeskelee myös suden näköinen nelijalkainen. Ja epäluulot muuttuvat peloksi ja tuhovimmaksi, kun kyläläisiä joutuu pedon raatelemaksi, pari lasta katoaa omille teilleen, ja Aragasin ruhtinas Audric alkaa käyttäytyä omituisesti, aivan kuin olisi jotenkin lumottu...

Kylän väki alkaa jäljittää tuota outoa neitoa, jonka arvellaan piileskelevän synkässä rämemetsässä Warginmaan rajalla. Neidon pelätään noituneen ruhtinaan, koska tämä on ottamassa hänet vaimokseen, vaikka on tavannut hänet vain yhden ainoan kerran kylän torilla. Ruhtinas Audric palkkaa Emilin etsimään tuota "susinoidaksi" nimitettyä olentoa ennen kuin vihamielinen väki löytää tämän. Mutta neito ei ole aivan suojaton; hänellä on apunaan yksi jos toinenkin nelijalkainen, sekä luonteenlaatu, joka on omiaan riisumaan aseista epäluuloisenkin vastustajan. Ja kun Emil joutuu tekemisiin tuon erikoisen olennon kanssa, hänen on luovuttava ennako-oletuksistaan yksi toisensa jälkeen, eivätkä salaisuudet lopu vielä siihenkään.

Emilin tarina sijoittuu Ohdakemaa- kirjasarjan viimeisen osan tapahtumien jälkeisiin vuosiin, ja siinä esiintyy kirjasarjan loppupuolelta tuttuja henkilöitä, omine elämänkulkuineen ja salaisuuksineen.

9 789528 097495